

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

8 декември 2011 година *

По дело T-421/07

Deutsche Post AG, установено в Бон (Германия), за което се явяват
адв. J. Sedemund и адв. T. Lübbig, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват първоначално г-н N. Khan и
г-н В. Martenczuk, впоследствие г-н Martenczuk и г-н D. Grespan, в качеството
на представители,

ответник,

подпомагана от

UPS Europe NV/SA, установено в Брюксел (Белгия),

* Език на производството: немски.

и

UPS Deutschland Inc. & Co. OHG, установено в Neuss (Германия),

за които се явяват адв. T. Ottervanger и адв. E. Henny, avocats,

встъпили страни,

с предмет искане за отмяна на Решение на Комисията от 12 септември 2007 година за започване на процедурата по член 88, параграф 2 [ЕО] по отношение на държавната помощ, предоставена от Федерална република Германия в полза на Deutsche Post AG (държавна помощ C 36/07 (ex NN 25/07),

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: г-н L. Truchot, председател, г-жа M.E. Martins Ribeiro и г-н H. Kanninen (докладчик), съдии,

секретар: г-жа T. Weiler, администратор,

II - 8108

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 юни 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 На 8 юни 1989 г. Федерална република Германия приема Postverfassungsgesetz (Закон за организацията на пощата) (BGBl. 1989 I, стр. 1026, наричан по-нататък „PostVerfG“). По силата на член 1, параграф 2 от него германската пощенска администрация, Deutsche Bundespost, е разделена на три отделни правни субекта, а именно Deutsche Bundespost Postdienst, Deutsche Bundespost Telekom и Deutsche Bundespost Postbank (наричани по-нататък съответно „DB-Postdienst“, „DB-Telekom“ и „DB-Postbank“). Съгласно член 65, параграф 2 от PostVerfG тези субекти са длъжни да запазят услугите, които е предлагала Deutsche Bundespost. По този начин докато DB-Telekom се явява правопреемник на Deutsche Bundespost по отношение на дейността в областта на далекосъобщенията, DB-Postdienst поема дейността на Deutsche Bundespost в пощенския сектор, включително предоставянето на универсалната пощенска услуга.
- 2 На 14 септември 1994 г. Федерална република Германия приема Postumwandlungsgesetz (Закон за реорганизация на пощата) (BGBl. 1994 I, стр. 2339, наричан по-нататък „PostUmwG“). По силата на членове 1 и 2 от този закон споменатите по-горе три правни субекта са преобразувани в акционерни

дружества, считано от 1 януари 1995 г. Дейността на DB-Postdienst е поета от жалбоподателя, Deutsche Post AG. Дейността на DB-Telekom и тази на DB-Postbank са поети съответно от Deutsche Telekom AG и Deutsche Postbank AG.

- 3 На 7 юли 1994 г. дружеството за доставка на колетни пратки UPS Europe NV/SA (наричано по-нататък „UPS Europe“) подава жалба (наричана по-нататък „жалбата от 1994 г.“) до Комисията на Европейските общности срещу DB-Postdienst на основание както член 86 от Договора за ЕО (понастоящем член 82 ЕО), така и член 92 от Договора за ЕО (понастоящем член 87 ЕО). Тази жалба е последвана от друга, подадена през 1997 г. от Сдружението на частните доставчици на куриерски услуги и експресни доставки на поща и на колетни пратки — Bundesverband Internationaler Express-und Kurierdienste eV (наричано по-нататък „BIEK“).
- 4 По същество UPS Europe и BIEK упрекуват DB-Postdienst, че злоупотребява с господстващото си положение, като води политика на продажба на загуба в отворения за конкуренция сектор на колетните пратки от врата до врата, финансирана чрез печалбите от сектора на превоз на писма (или кореспондентски пратки), в който то се ползва със законоустановен монопол (наричан по-нататък „резервираният сектор“), или чрез помощи, които противоречат на член 87 ЕО.
- 5 С писмо от 17 август 1999 г., публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* на 23 октомври 1999 г. (ОВ С 306, стр. 25), Комисията уведомява Федерална република Германия за решението си да започне предвидената в член 88, параграф 2 ЕО официална процедура по разследване по отношение на различни мерки, по силата на които жалбоподателят се е ползвал от публични средства (наричано по-нататък „решение за започване на процедурата от 1999 г.“), и иска от последната да ѝ предостави определени документи и информация.
- 6 На 20 март 2001 г. Комисията приема Решение 2001/354/ЕО във връзка с процедура по прилагане на член 82 ЕО (Дело COMP/35.141 — Deutsche Post AG) (ОВ L 125, стр. 27). В посоченото решение Комисията прави извода, че

жалбоподателят е злоупотребил с господстващото си положение в сегмента на продажби по пощата, като от 1974 г. до 2000 г. е поставял предоставянето на отстъпки за лоялност на клиентите си в зависимост от условието те да се ангажират да му възлагат всички или голяма част от пратките си и като от 1990 г. до 1995 г. е практикувал политика на продажба на загуба.

- 7 На 19 юни 2002 г. Комисията приема Решение 2002/753/ЕО относно приети от Федерална република Германия мерки в полза на жалбоподателя (ОВ L247, стр. 27, наричано по-нататък „решението от 2002 г.“).
- 8 Анализът в решението от 2002 г. по същество е направен на четири етапа.
- 9 На първо място Комисията припомня, че в решението за започване на процедурата от 1999 г. е изложила предположението, че размерът на платените на DB-Postdienst и впоследствие на жалбоподателя суми като компенсация за доставките на услуги от общ икономически интерес (наричани по-нататък „УОИИ“) е по-висок от този на нетните допълнителни разходи, направени за посочените услуги, като по този начин обявява, че ще разгледа пет предполагаеми мерки за помощ. Тези мерки включват, първо, държавните гаранции, по силата на които Федерална република Германия е гарант за задълженията на Deutsche Bundespost, поети преди преобразуването ѝ в три акционерни дружества (наричани по-нататък „публични гаранции“), второ, наличието на публично финансиране на пенсиите на служителите на DB-Postdienst и на жалбоподателя, и трето, евентуална финансова помощ от държавата в полза на жалбоподателя (съображения 2, 4, 5 и 7 от решението от 2002 г.).
- 10 След това Комисията излага становището на Федерална република Германия по петте предполагаеми мерки за помощ, посочени в решението за започване на процедурата от 1999 г. (съображения 12—20 от решението от 2002 г.). Що се отнася до финансовата помощ от държавата, Комисията изтъква признаването от Федерална република Германия на обстоятелството, че DB-Postdienst и жалбоподателят са се ползвали в два случая от публични средства: от една страна,

при трансферите, извършени в периода от 1990 г. до 1994 г. от DB-Telekom на основание член 37, параграф 3 от PostVerfG, и от друга страна, при опрощаване на задължения на жалбоподателя, извършено от DB-Telekom на 1 януари 1995 г. на основание член 7 от PostUmwG (наричани по-нататък „трансферите, извършени от DB-Telekom“). Съгласно посоченото от Комисията германското правителство не отрича, че тези трансфери са извършени от държавата, но изтъква абсолютната им необходимост за изпълнението от жалбоподателя на задачата му за предоставяне на УОИИ (съображения 16—20 от решението от 2002 г.).

- 11 Накрая Комисията посочва, че „[с]ъгласно оплакванията на UPS [Europe] и [на] ВІЕК [решението от 2002 г.] се отнася до покриването на разходите в конкурентния сектор на услугите, свързани с колетни пратки от врата до врата“ [неофициален превод], като проверката на Комисията трябва да обхване най-вече покриването на разходите на жалбоподателя за двете основни свързани с колетни пратки от врата до врата услуги, отворени за конкуренция: превоза на колетни пратки, насочен към бизнес потребителите, и превоза на колетни пратки за сметка на предприятията за продажби по пощата (съображение 21 от решението от 2002 г.).

- 12 На второ място Комисията посочва, че Федерална република Германия я е уведомила за отчетените от жалбоподателя печалби в резервирания сектор през периода 1990—1998 г. и загубите му в секторите, отворени за конкуренция, като за всички сектори заедно е отчетен общ дефицит. От това Комисията прави извода, че евентуалният дефицит в сектора на колетните пратки не би могъл да се компенсира нито от печалбите в резервирания сектор, нито от печалбите в отворените за конкуренция сектори (съображения 66—69 и бележка под линия 107 от решението от 2002 г.).

- 13 На трето място Комисията установява, че загубите на жалбоподателя в сектора на колетните пратки през периода 1990—1998 г. задължително е трябвало да бъдат покрити с публични средства, и решава да провери дали те са свързани със задачата му да предоставя УОИИ, като същевременно отбелязва, че на жалбоподателя би се предоставило предимство по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО,

ако те не са свързани с посочените услуги (съображение 72 от решението от 2002 г.).

- 14 В това отношение Комисията установява, че по силата на член 2, параграф 2, точка 3 от Postdienst-Pflichtleistungsverordnung (Правилник за задължителните доставки на услуги) (BGBl. 1994 I, стр. 86), считано от 1 февруари 1994 г., жалбоподателят е имал възможност, но не и задължение да предоставя на клиентите си в сектора на колетните пратки отстъпки, които водят до по-ниски от посочената в член 1, параграф 1 от Postdienst-Pflichtleistungsverordnung единна цена. Комисията посочва, че предвид приложените отстъпки печалбите през периода 1994—1999 г. били недостатъчни, за да покрият експлоатационните разходи, което довело до дефицит от 1 118,7 милиона германски марки (DEM) без причинно-следствена връзка с каквато и да било задача за предоставяне на УОИИ (съображения 75—79, 82, 86 и 88 от решението от 2002 г.).
- 15 На следващо място Комисията отбелязва, първо, че средствата, използвани за публичното финансиране на пенсиите, се контролират от Федерална република Германия, второ, по отношение на публичните гаранции, че Федерална република Германия контролира пряко дълговите инструменти на жалбоподателя, и трето, по отношение на финансовата помощ, предоставена от Федерална република Германия в полза на жалбоподателя, че тази държавата членка носи отговорност за извършените от DB-Telekom трансфери (съображения 92—94 от решението от 2002 г.).
- 16 Комисията посочва, че без извършените от DB-Telekom трансфери е щяло да се наложи Федерална република Германия да използва средства от общия бюджет, за да подпомогне DB-Postdienst и жалбоподателя (съображение 95 от решението от 2002 г.).
- 17 След това Комисията приема, че е налице нарушение на конкуренцията и засягане на търговията между държавите членки. Освен това тя приема, че получените помощи са несъвместими с общия пазар, тъй като не са обосновани с

оглед на член 87, параграфи 2 и 3 ЕО, и нетните допълнителни разходи в размер на 1 118,7 милиона германски марки в сектора на колетните пратки не могат да се считат за произтичащи от задълженията на жалбоподателя по задачата му за предоставяне на УОИИ по смисъла на член 86, параграф 2 ЕО (съображения 96—106 от решението от 2002 г.).

- 18 На четвърто място Комисията приема, че доколкото предоставената от Федерална република Германия компенсация за допълнителните разходи вследствие на политиката на продажба на загуба е намалила разходите, нормално свързани с доставката на услуги в сектора на колетните пратки от врата до врата, тази мярка представлява предимство по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО и несъвместима с общия пазар помощ в размер на 572 милиона евро (съображение 107 от решението от 2002 г.).
- 19 Разпоредителната част на решението от 2002 г. гласи следното:

„Член първи

Публичната помощ в размер на 572 милиона евро (1 118,7 милиона германски марки), която [Федерална република Германия] е предоставила на [жалбоподателя], е несъвместима с общия пазар.

Член 2

[Федерална република Германия] предприема всички необходими мерки, за да изиска [от жалбоподателя] възстановяването на посочената в член 1 помощ, която му е предоставена незаконосъобразно.

[...]“

- 20 С Решение от 1 юли 2008 г. по дело Deutsche Post/Комисия (Т-266/02, Сборник, стр. II-1233) Общият съд отменя решението от 2002 г. Жалбата на Комисията срещу това съдебно решение е отхвърлена с Решение на Съда от 2 септември 2010 г. по дело Комисия/Deutsche Post (С-399/08 Р, Сборник, стр. I-7831).
- 21 На 22 април 2004 г. UPS Еуропа подава жалба до Комисията на основание член 82 ЕО, като твърди, че жалбоподателят е злоупотребил с цените в резервирания сектор. Комисията започва в това отношение разследване, в рамките на което получава определени документи относно решенията на германските органи по тези цени.
- 22 На 11 май 2004 г. UPS Еуропа подава нова жалба до Комисията, като твърди, че в решението от 2002 г. последната не е разгледала всички посочени в жалбата от 1994 г. публични мерки и че предимствата в полза на жалбоподателя надхвърлят значително сумите, чието възстановяване Комисията е разпоредила. На 16 юли 2004 г. TNT Post AG & Co. KG също подава жалба, като твърди, че цените за услугите, фактурирани от жалбоподателя на дъщерното му дружество, DB-PostBank, са твърде ниски и че посочените услуги са финансирани чрез печалбите от резервирания сектор. Вследствие на тези жалби Комисията отправя до Федерална република Германия искания за информация, на които последната отговаря.
- 23 С писмо от 4 април 2006 г. Комисията уведомява UPS Еуропа, че не съществува достатъчен общностен интерес от предприемане на по-нататъшни действия по жалбата му, подадена на основание член 82 ЕО.
- 24 На 26 април 2007 г. UPS Еуропа поканва изрично Комисията да предприеме необходимите действия по отношение на жалбата му от 11 май 2004 г.

- 25 С писмо от 13 юни 2007 г. Федерална република Германия дава съгласието си предоставената на Комисията информация в рамките на разследването по жалбата на UPS Europe от 22 април 2004 г. да се използва в свързана с държавни помощи процедура.
- 26 На 3 септември 2007 г. UPS Europe и UPS Deutschland Inc. & Co. OHG (наричани по-нататък заедно „UPS“) предявяват пред Общия съд иск на основание член 232 ЕО за установяване на неправомерно бездействие на Комисията, тъй като тя не се е произнесла по подадената на 11 май 2004 г. жалба (дело UPS Europe и UPS Deutschland/Комисия, T-329/07).
- 27 С писмо от 12 септември 2007 г. Комисията съобщава на Федерална република Германия решението си да започне процедурата по член 88, параграф 2 ЕО по отношение на държавната помощ, предоставена от германските власти в полза на Deutsche Post AG (помощ C 36/07 (ex NN 25/07) (наричано по-нататък „обжалваният акт“). Обжалваният акт е публикуван в *Официален вестник на Европейския съюз* на 19 октомври 2007 г. (ОВ C 245, стр. 21) на автентичния език (немски), като се предхожда от резюме на другите официални езици.
- 28 С писмо, получено в секретариата на Общия съд на 8 ноември 2007 г., UPS оттегля иска си по дело T-329/07, точка 26 по-горе. С Определение на Общия съд от 11 декември 2007 г. по дело UPS Europe и UPS Deutschland/Комисия (T-329/07, непубликувано в Сборника) делото е заличено от регистъра.
- 29 Обжалваният акт съдържа няколко точки.
- 30 В точка 1 от обжалвания акт Комисията припомня процедурите, започнати на основание членове 82 ЕО и 87 ЕО по отношение на жалбоподателя след жалбата от 1994 г. Комисията изтъква необходимостта от провеждане на общо

разследване за всички нарушения на конкуренцията, произтичащи от предоставените на жалбоподателя и на неговия праводател публични средства, и посочва, че процедурата, открита с решението от 1999 г., ще бъде допълнена, за да се вземе предвид получената неотдавна информация и да се приеме окончателно становище относно съвместимостта на предоставянето на тези средства с Договора за ЕО (съображения 1—15 от обжалвания акт).

- 31 Комисията подчертава, че „допълнително[то] разследване“, което възнамерява да проведе, „няма по никакъв начин да замести решението от 2002 г.“, с което се установява, че „държавни помощи в размер на 572 милиона евро са използвани за кръстосано субсидиране на търговски дейности, но не се разглежда общият въпрос дали [жалбоподателят и неговият праводател] са получили прекомерна компенсация [за изпълнението на задачата им по предоставяне на УОИИ] от тези публични средства“ [неофициален превод]. Комисията пояснява, че при разследването си възнамерява да установи дали освен въпросните 572 милиона евро не е предоставена прекалено голяма компенсация и посочва, че ще разгледа всички публични мерки, приети в полза на посочените предприятия в периода от 1 юли 1989 г., датата на учредяването на DB-Postdienst, до 31 декември 2007 г., предполагаемата дата, на която жалбоподателят е преустановил изпълнението на задачата си по предоставяне на УОИИ (съображение 15 от обжалвания акт).
- 32 В точка 3 от обжалвания акт, озаглавена „Описание на публичните мерки в полза на DB-Postdienst и на [жалбоподателя]“ [неофициален превод], Комисията изтъква по същество, от една страна, че DB-Postdienst и жалбоподателят са се ползвали от трансферите, извършени от DB-Telekom, както и от публични гаранции (съображения 25—32, 38 и 39 от обжалвания акт).
- 33 От друга страна, Комисията проверява наличието на публично финансиране на пенсиите. По отношение на периода 1989—1994 г. тя изтъква, че не разполага с никаква информация за участие на DB-Postdienst във финансирането на пенсиите на служителите му, като следователно се предполага, че то е било изцяло в тежест на германската държава. За периода 1995—1999 г. жалбоподателят внесъл определена сума в пенсионния фонд на пощенските служители, създаден на 1 януари 1995 г. съгласно член 16, параграф 1 от Gesetz zum Personalrecht der

Beschäftigen der Früheren Deutschen Bundespost (Postpersonalrechtsgesetz, Закон за служителите на бившата Deutsche Bundespost от 14 септември 1994 г., BGBl. 1994 I, стр. 2325). Дефицитът на този фонд обаче бил покрит от германската държава. На последно място, размерът на вноските на жалбоподателя в този фонд бил намален през 2000 г. до 33% от brutната заплата на упражняващите трудова дейност служители, а за следващите години Комисията не разполагала с точна информация (съображения 40—48 от обжалвания акт).

34 В точка 6 от обжалвания акт, озаглавена „Преценка относно наличието на държавна помощ“ [неофициален превод], Комисията установява, първо, че всяко селективно предимство, предоставено на DB-Postdienst и на жалбоподателя, би нарушило конкуренцията и би засегнало търговията между държавите членки. Второ, тя отбелязва, че извършените от DB-Telekom трансфери и публичните гаранции представлявали държавни помощи по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО (съображения 72—75 от обжалвания акт). Трето, Комисията изтъква, че публичното финансиране на пенсиите включвало трансфер на публични средства. Тя посочва, че през периода 1989—1995 г. „DB-Postdienst очевидно не е участвало във финансирането на пенсиите [на неговите] служители“ и че за периода 1995—1999 г. тя „иска да установи дали [жалбоподателят] се е ползвал от икономическо предимство поради условията за разрешаване на ранно пенсиониране“ [неофициален превод]. По-конкретно Комисията изтъква, че иска да провери в каква степен публичното финансиране на пенсиите „е поставило [жалбоподателя] в по-благоприятно положение от това на другите оператори“, след като отбелязва, че според твърденията на Федерална република Германия след 1995 г. жалбоподателят бил понесъл „разходи за пенсии в по-голям размер от сумите, внесени от конкурентите му“ [неофициален превод] (съображения 76—78 от обжалвания акт).

35 В точка 7 от обжалвания акт, озаглавена „Преценка на съответствието на държавните помощи с общия пазар“ [неофициален превод], Комисията посочва, че ще провери в каква степен предоставената на жалбоподателя и на неговия праводател компенсация е била необходима, за да се осигури изпълнението на

задачата за предоставяне на УОИИ, която им е била възложена в периода от 1989 г. до 31 декември 2007 г. (съображения 80 и 81 от обжалвания акт). Комисията излага метода на изчисление, който възнамерява да използва в това отношение, както и печалбите, които ще вземе предвид (съображения 84—104 от обжалвания акт).

- 36 В точка 8 от обжалвания акт, озаглавена „Решение“, Комисията поканва Федерална република Германия да „представи становището си в едномесечен срок от получаването на [обжалвания акт]“ и „да предостави цялата информация, която е от полза за правната преценка на горепосочените мерки с оглед на разпоредбите, уреждащи държавните помощи“ [неофициален превод].

Производство и искания на страните

- 37 Жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд на 22 ноември 2007 г.
- 38 С писмо, постъпило в секретариата на Общия съд на 29 февруари 2008 г., UPS иска да встъпи в производството в подкрепа на исканията на Комисията.
- 39 С определение от 9 юли 2008 г. председателят на първи състав на Общия съд уважава молбата за встъпване на UPS.
- 40 След промяна в съставите на Общия съд съдията докладчик е включен в осми състав, на който вследствие на това се разпределя настоящото дело.

41 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (осми състав) решава да започне устната фаза на производството и да постави въпроси на страните в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник на Общия съд. Страните отговарят на тези въпроси в определения срок.

42 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 9 юни 2011 г.

43 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалвания акт,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

44 Комисията, подкрепяна от UPS, моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата като недопустима и при условията на евентуалност като неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

- 45 Без да повдига изрично възражение за недопустимост по смисъла на член 114 от Процедурния правилник, Комисията, подкрепяна от UPS, оспорва допустимостта на жалбата
- 46 В подкрепа на позицията си Комисията изтъква два основни довода. На първо място, тя поддържа в писмената защита, че решението за започване на официална процедура по разследване представлява обжалваем акт само ако се отнася до въпроса дали определена помощ трябва да се счита за нова или за съществуваща. Обратно, това решение не било обжалваем акт, ако се отнася до квалификацията на определена мярка като държавна помощ. Нито жалбоподателят, нито Федерална република Германия обаче изтъкнали своевременно, че разглежданите в обжалвания акт мерки са съществуващи помощи.
- 47 На второ място, в писмения си отговор на поставен от Общия съд въпрос и в хода на съдебното заседание Комисията твърди, че възможните отрицателни последици за жалбоподателя от обжалвания акт вече са настъпили вследствие на решението за започване на процедурата от 1999 г. Според Комисията това решение има за предмет всички мерки, временно квалифицирани като нови помощи в обжалвания акт. Ако последният бъде отменен, тези мерки щели да продължат да бъдат предмет на официална процедура по разследване, открита през 1999 г. Ето защо жалбоподателят нямал правен интерес да подаде настоящата жалба.
- 48 Жалбоподателят поддържа, че жалбата е допустима. В това отношение той твърди, че мерките, до които се отнася обжалваният акт, трябва да се считат за съществуващи помощи, тъй като вече са били предмет на процедура, прекратена изцяло с решението от 2002 г. Следователно жалбата била допустима, доколкото в обжалвания акт тези мерки били квалифицирани като нови помощи. При условията на евентуалност жалбоподателят твърди, че решението за започване на процедурата е обжалваемо, ако се оспорва квалификацията на определена мярка като помощ.

- 49 Съгласно постоянната съдебна практика актове или решения, които подлежат на обжалване по смисъла на член 230 ЕО, са само мерките, които произвеждат задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя, като измени съществено правното му положение. По-специално, когато става въпрос за актове или решения, чието изготвяне се осъществява в няколко фази, по-конкретно след приключване на вътрешна процедура, по принцип обжалваеми актове са само мерките, с които се определя окончателно позицията на институцията след приключване на тази процедура, като се изключват междинните мерки, чиято цел е да се подготви окончателното решение (Решение на Съда от 11 ноември 1981 г. по дело IBM/Комисия, 60/81, Recueil, стр. 2639, точки 9 и 10, Решение на Общия съд от 10 юли 1990 г. по дело Automec/Комисия, T-64/89, Recueil, стр. II-367, точка 42 и Решение на Общия съд от 25 март 2009 г. по дело Alcoa Trasformazioni/Комисия, T-332/06, непубликувано в Сборника, точка 34).
- 50 По отношение на решенията за започване на официална процедура по разследване на държавна помощ обаче от съдебната практика следва, че когато Комисията квалифицира текуща мярка като нова помощ, това решение поражда самостоятелни правни последици, по-специално относно спирането на изпълнението на въпросната мярка (Решение на Съда от 9 октомври 2001 г. по дело Италия/Комисия, C-400/99, Recueil, стр. I-7303, точка 62, Решение на Общия съд от 23 октомври 2002 г. по дело Diputación Foral de Álava и др./Комисия, T-346/99-T-348/99, Recueil, стр. II-4259, точка 33 и Решение на Общия съд по дело Alcoa Trasformazioni/Комисия, точка 49 по-горе, точка 34). Този извод се налага не само когато органите на съответната държава членка считат въпросната текуща мярка за съществуваща помощ, но и когато смятат, че разглежданата в решението за започване на процедурата мярка не попада в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО (вж. Решение по дело Alcoa Trasformazioni/Комисия, точка 49 по-горе, точка 35 и цитираната съдебна практика).
- 51 Всъщност решението за започване на официална процедура по разследване относно текуща мярка, която Комисията е квалифицирала като нова помощ, неизбежно изменя правния обхват на въпросната мярка, както и правното положение на предприятията — получатели по нея, по-специално що се отнася до продължаването на изпълнението на тази мярка. До приемането на това

решение държавите членки, предприятията получатели и другите икономически оператори могат да считат, че мярката се изпълнява законосъобразно като обща мярка, която не попада в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО, или като съществуваща помощ. За сметка на това след приемането на подобно решение са налице най-малкото значителни съмнения относно законосъобразността на тази мярка, които би следвало да доведат до спиране на изпълнението ѝ от страна на държавата членка — без да се засяга възможността да се поиска постановяването на временни мерки в рамките на обезпечително производство, — тъй като започването на официална процедура по разследване изключва непосредственото приемане на решение за обявяване на съвместимост с общия пазар, което би позволило посочената мярка да продължи да се изпълнява законосъобразно. Подобно решение може също да бъде изтъкнато пред националния съд, който следва да изведе всички последици от нарушението на член 88, параграф 3, последно изречение ЕО. На последно място, то може да подтикне предприятията — получатели по мярката, да откажат във всички случаи нови плащания или нови предимства, или да отделят необходимите суми за евентуални последващи финансови компенсации. В отношенията си с посочените получатели другите икономически оператори също ще вземат предвид нестабилното им правно и финансово положение (Решение по дело *Diputación Foral de Álava*/Комисия, точка 50 по-горе, точка 34 и Решение по дело *Alcoa Trasformazioni*/Комисия, точка 49 по-горе, точка 36).

52 От обжалвания акт произтича, че той е бил приет с цел да се образува официална процедура по разследване за три мерки, а именно извършените от DB-Telekom трансфери, публичните гаранции и публичното финансиране на пенсиите (наричани по-нататък „спорните мерки“).

53 Както бе посочено в точка 34 по-горе, в обжалвания акт Комисията квалифицира като нови помощи извършените от DB-Telekom трансфери и публичните гаранции (съображения 72—75 от обжалвания акт). Що се отнася до публичното финансиране на пенсиите, Комисията изразява съмненията си по въпроса в каква степен това финансиране е предоставило икономическо предимство на жалбоподателя (съображения 76—78 от обжалвания акт).

- 54 Съгласно посочената в точки 49—51 по-горе съдебна практика трябва да се провери дали обжалваният акт е породил самостоятелни правни последици, вследствие на което той би бил обжалваем.
- 55 За тази цел следва да се припомни, че обжалваният акт е предхождан от решение за започване на официална процедура по разследване, а именно решението за започване на процедурата от 1999 г. Следователно трябва да се провери дали твърдените правни последици от обжалвания акт във всички случаи вече не са били породени от решението за започване на процедурата от 1999 г., както твърди Комисията в доводите си относно недопустимостта на жалбата (вж. точка 47 по-горе).
- 56 Страните не спорят по обстоятелството, че официалната процедура, открита с решението от 1999 г., вече се е отнасяла до спорните мерки, които впрочем са разгледани в решението от 2002 г.
- 57 Всъщност по този въпрос трябва да се отбележи, че Комисията посочва в съображение 37 от решението за започване на процедурата от 1999 г., че според UPS Eurore и ВІЕК за задълженията на жалбоподателя е налице държавна гаранция в съответствие с член 40 от PostVerfG, която от 2 януари 1995 г. е ограничена до съществуващите към тази дата задължения. В съображение 62 от решението за започване на процедурата от 1999 г. Комисията отбелязва, че предварителната проверка на тази мярка не позволява да се заключи, че тя не представлява държавна помощ.
- 58 На следващо място, в съображение 40 от решението за започване на процедурата от 1999 г. Комисията посочва, че според ВІЕК Федерална република Германия е покрила дефицита на пенсионния фонд на пощенските служители, което представлявало подпомагане на жалбоподателя от държавата. В съображение 65 от решението за започване на процедурата от 1999 г. Комисията изтъква, че разходите за пенсиите на бившите служители на жалбоподателя и на неговия праводател се покриват от този фонд, и подчертава, че Федерална република Германия е покрила значителния дефицит на последния. Комисията отбелязва

също, че от предварителната проверка на тази мярка не може да се заключи, че тя не представлява държавна помощ.

- 59 На последно място, в съображение 63 от решението за започване на процедурата от 1999 г. Комисията посочва, че прехвърлянето от държавата на недвижими имоти или на други активи на жалбоподателя по принцип трябва да се счита за държавна помощ и следователно трябва да бъде обосновано. В съображение 80 от това решение Комисията иска от германските власти да ѝ предоставят подробна информация относно финансовото подпомагане на дейностите на жалбоподателя от държавата, като посочва сред други мерки евентуалните субсидии в негова полза, доколкото те били значителни по смисъла на разпоредбите на Договора за ЕО относно държавните помощи.
- 60 В отговор на искането на Комисията германските власти ѝ предоставят изчерпателна информация за наличието на трансферите, извършени от DV-Telekom (вж. съображения 16—20 от решението от 2002 г.). В отговор на въпрос на Общия съд Комисията посочва, че тази информация ѝ е била предоставена на 16 септември 1999 г. Федерална република Германия предоставя на Комисията и становище по въпроса дали посочените трансфери представляват държавна помощ.
- 61 Ето защо, като се има предвид, че обжалваният акт се отнася до същите мерки като тези, които са предмет на решението за започване на процедурата от 1999 г., че в рамките на това решение и на последвалата процедура Комисията вече е посочила, че спорните мерки могат да попаднат в приложното поле на забраната по член 87, параграф 1 ЕО и че поради това вследствие на решението от 1999 г. вече са настъпили самостоятелните правни последици, свързани с официалната процедура по разследване, обжалваният акт не може да породи такива последици и следователно да представлява подлежащо на обжалване решение. Всъщност след приемането на решението за започване на процедурата от 1999 г. вече са съществували най-малкото значителни съмнения относно законосъобразността на спорните марки, тъй като образуването на посочената

процедура изключва непосредственото приемане на решение за обявяване на съвместимост с общия пазар, което би позволило посочената мярка да продължи да се изпълнява законосъобразно.

- 62 Жалбоподателят твърди обаче, че официалната процедура по разследване, открита за спорните мерки с решението от 1999 г., е прекратена изцяло с решението от 2002 г. За сметка на това Комисията поддържа, че с това решение посочената процедура е прекратена само отчасти.
- 63 Ето защо е важно да се установи дали тази процедура е била прекратена по отношение на спорните мерки преди приемането на обжалвания акт.
- 64 Съгласно член 7, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41), приложим за свързаните с незаконосъобразни помощи процедури по силата на член 13, параграф 1 от този регламент, официалната процедура по разследване приключва с решение в съответствие с параграфи 2—5 от същия член (с изключение на случаите, в които съответната държава членка оттегля уведомлението).
- 65 От член 7, параграфи 2—5 от Регламент № 659/1999 следва, че с решението за прекратяване на официалната процедура по разследване може да се постанови, че мярката, за която е направено уведомление, не представлява помощ (параграф 2), че посочената мярка представлява съвместима с общия пазар помощ (положително решение, параграф 3), че помощта е съвместима с общия пазар, ако са изпълнени определени условия и задължения (условно решение, параграф 4), или, на последно място, че посочената мярка представлява несъвместима с общия пазар помощ (отрицателно решение, параграф 5).

- 66 От тези разпоредби произтича, че официалната процедура по разследване трябва да приключи с решение, което квалифицира изрично разглежданата мярка с оглед на една от разпоредбите на член 7, параграфи 2—5 от Регламент № 659/1999.
- 67 Както е видно обаче от решението от 2002 г., и по-специално от неговите посочени в точки 9—16 по-горе съображения, в това решение Комисията не е квалифицирала изрично спорните мерки с оглед на тези разпоредби, с изключение на посочените в разпоредителната част на въпросното решение 572 милиона евро. Комисията се ограничава до това да установи, от една страна, че тези мерки включват трансфер на публични средства в полза на жалбоподателя, и от друга страна, че тези средства задължително са били използвани за покриване на дефицита, произтичащ от политиката на жалбоподателя за продажба на загуба в сектора на колетните пратки и възлизаш на 1 118,7 милиона германски марки, което съответства на 572 милиона евро, тъй като жалбоподателят не е имал възможност да финансира разглеждания дефицит със собствени средства.
- 68 В хода на съдебното заседание Комисията признава, че в решението от 2002 г. не се указва, че става въпрос за окончателно частично решение относно спорните мерки и че за част от тях официалната процедура по разследване не е прекратена. Според Комисията обаче това решение трябва да се тълкува в неговата цялост, като разпоредителната му част следва да се тълкува с оглед на неговите съображения.
- 69 В това отношение следва да се отбележи, че както бе изтъкнато в точка 11 по-горе, Комисията подчертава в съображение 21 от решението от 2002 г., че последното се отнася до покриването на разходите в конкурентния сектор на услугите, свързани с колетни пратки от врата до врата.
- 70 В това съображение Комисията пояснява, че анализът, който е направила в решението от 2002 г., за да прецени съвместимостта на спорните мерки с общия пазар, се отнася само до сектора на колетните пратки. Така в точка II Е от

решението от 2002 г., озаглавена „Размер на инфраструктурните разходи във връзка с услугите за колетни пратки от врата на врата“, Комисията само е анализирала възможните допълнителни разходи, дължащи се на изпълнението на задачата за предоставяне на УОИИ в този сектор. В точка II Ж от решението от 2002 г., озаглавена „Значение на задачата на [жалбоподателя] за предоставяне на обществени услуги в сектора на колетните пратки“, тя не е разгледала други задачи на жалбоподателя за предоставяне на УОИИ. В точка II З от решението от 2002 г., озаглавена „Тежести, които [жалбоподателят] е наследил от миналото като бивше публично предприятие“, Комисията е анализирала единствено въздействието на посочените от жалбоподателя и от Федерална република Германия тежести върху сектора на колетните пратки. Точка III от решението от 2002 г., озаглавена „Становища на трети заинтересовани лица“, се отнася главно до коментарите на трети лица по отношение на финансовото положение, търговското поведение, разходите и допълнителните разходи, свързани със задачата на DB-Postdienst и на жалбоподателя за предоставяне на УОИИ единствено в сектора на колетните пратки.

- 71 Също така в решението от 2002 г. Комисията е анализирала наличието на предимство за жалбоподателя и за DB-Postdienst само що се отнася до покриването на загубите им в сектора на колетните пратки (съображения 66—91 от решението от 2002 г.). Впоследствие са разгледани само въпросите за наличието на нарушение на конкуренцията, за засягане на търговията между държавите членки и за съвместимостта на това предимство с общия пазар (съображения 96—106 от окончателното решение от 2002 г.).
- 72 На последно място, заключението на Комисията в решението от 2002 г., че мярка, предмет на започнатата през 1999 г. официална процедура по разследване, не е държавна помощ, е направено изрично.
- 73 Всъщност Комисията посочва в съображение 64 от решението за започване на процедурата от 1999 г., че според твърденията на подало жалба лице през 1998 г. жалбоподателят е придобил от Федерална република Германия дял от Deutsche Postbank, като е приспаднал от продажната цена несъществуващо вземане

по отношение на германската държава. Комисията приема, че първоначалната проверка на условията, при които е придобит този дял, не позволява да се заключи, че по този начин Федерална република Германия не е предоставила държавна помощ на жалбоподателя. В съображение 65 от решението от 2002 г. обаче Комисията посочва, че придобиването на DB-Postbank от жалбоподателя не води до предоставяне на държавни помощи.

- 74 Ето защо следва да се констатира, че в решението от 2002 г. Комисията е анализираща спорните мерки само доколкото се отнасят до финансирането на определени дейности на жалбоподателя, свързани със сектора на колетните пратки. Следователно трябва да се приеме, че в решението от 2002 г. Комисията нито е изключила, нито е потвърдила, че тези мерки представляват несъвместими с Договора за ЕО държавни помощи, с изключение на посочените в разпоредителната част на това решение 572 милиона евро.
- 75 От посоченото по-горе следва, че към момента на приемане на обжалвания акт официалната процедура по разследване, започната през 1999 г. за спорните мерки, не е била прекратена с решението от 2002 г., с изключение на посочените в разпоредителната част на последното 572 милиона евро.
- 76 Несъмнено в решението от 2002 г. Комисията е могла да посочи по-ясно в каква степен прекратява официалното разследване, започнато с решението от 1999 г. Тази констатация обаче не се отразява на преценката на допустимостта на жалбата.
- 77 Изложеното в точка 75 по-горе заключение не се поставя под съмнение от Решение по дело Deutsche Post/Комисия, точка 20 по-горе, с което Общият съд е отменил решението от 2002 г. след подаването на жалбата по настоящото дело. Всъщност в това решение Общият съд не се е произнесъл дали

официалната процедура по разследване, започната през 1999 г. за спорните мерки, е прекратена.

- 78 Следователно трябва да се приеме, че към момента на приемането му обжалваният акт не е изменил нито правния обхват на спорните мерки, нито правното положение на жалбоподателя.
- 79 Трябва да се добави, че съгласно установената съдебна практика Решение по дело Deutsche Post/Комисия, точка 20 по-горе, има действие *ex tunc* и следователно е заличило с обратна сила решението от 2002 г. от правния ред (вж. Решение на Общия съд от 10 октомври 2001 г. по дело Corus UK/Комисия, T-171/99, Recueil, стр. II-2967, точка 50 и цитираната съдебна практика). Следователно това решение не може по никакъв начин да засегне заключението, че решението от 2002 г. не се е отразило върху наличието на евентуални самостоятелни правни последици от обжалвания акт.
- 80 От всички изложени по-горе съображения следва, че обжалваният акт не представлява обжалваем акт по смисъла на член 230 ЕО. Поради това жалбата трябва да бъде отхвърлена като недопустима.

По съдебните разноски

- 81 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

82 В приложение на член 87, параграф 4, трета алинея от Процедурния правилник UPS понася направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

- 1) **Отхвърля жалбата като недопустима.**
- 2) **Deutsche Post AG понася направените от него съдебни разноски, както и тези на Европейската комисия.**
- 3) **UPS Europe NV/SA и UPS Deutschland Inc. & Co. OHG понасят направените от тях съдебни разноски.**

Truchot

Martins Ribeiro

Kanninen

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 8 декември 2011 година.

Подписи